

100436

det lyktes. Jeg vet forresten at han tidlig hadde konferanse med Lord Halifax, den britiske utenriksminister.

Men mangelen på kontakt skyldtes ikke mindre at britene viste en tydelig uvilje mot Koht. De kunne vanskelig glemme hans uttalelser i Altmark-saken, og de anså ham, meget uberettiget, for å være tyskorientert. Vi som har arbeidet sammen med ham gjennom mange år, vet at dette ikke er tilfelle. Hans hele utenrikspolitikk gikk ut på at vi måtte vise en streng nøytralitet til *alle* sider. Dermed kom han i den situasjon at han måtte støte begge de krigførende parter etter tur. Men hans uttalelse i regjeringskonferansen 2. mars viser hvilken side han mente vi måtte gå til, dersom det ikke var mulig å holde oss utenfor. – Jeg har aldri inntrykk av at Koht ser annerledes på stillingen enn alle oss andre: at vi *nå* må stå last og brast med engelskmennene.

– – –
Jeg er tilbøyelig til å se enkelte engelskmenns uvilje mot Koht som et utslag av noe dårlig samvittighet likeoverfor Norge. En nordmann som står engelske kretser nær, skal ha uttalt at England betrakter Polen og Tsjekkoslovakia som 100 % allierte, men at de ikke har samme syn på Norge. Dersom dette er sant, så kan det bare forklares med at britene ikke tok del i kampen i de to landene, og derfor ikke behøver å gremme seg over hva de *gjorde* der. Men til tross for at de likeoverfor Norge hadde vært nokså påtrengende for å få trukket oss med i krigen, var de lite forberedt på å ta konsekvensen da vi var kommet med. Effektiv hjelp kunne de jo ikke gi oss. Nå kan Norge være den sydebukken som de kan laste ansvaret over på. – Jeg har ellers en forstemmende følelse av at til og med enkelte av Regjeringens medlemmer ved samtaler med engelskmenn ikke reagerer *norsk* når det gjelder ankene mot Koht og mot Norge, men at de heller puster til ilden. Ikke minst gjelder dette de tre konsultative statsrådene, som ikke kjente Koht fra hans tidligere arbeid i Regjeringen. Er stillingen slik, så skal en ikke undres så meget over engelskmennene.

Det er noe visst tragisk over Kohts stilling. I stedet for å undergrave ham, burde alle etter evne støtte ham, men samtidig kreve at han skulle gjøre departementet mer effektivt, ved å dra til seg nye og dyktige folk, og skille seg av med enkelte av dem han har.

Til tross for at det enkelte er svekket, så er alt sk forsterkings arbeid, klart og Når han tar seg sammen, er arbeidskraft, og hans rike i denne tid. Jeg tror il gjøre arbeidet bedre enn h av at Regjeringen hadde til kunne bli hjulpet over visse for ham. Men han er på de er lite villig til å ta mot råd for er det ikke uten skyld blitt en ensom mann i Regjeringen statsministeren og jeg s Det ikke så lett for oss helle

Vi hadde som nevnt innt om det skulle bli en endri male styrkes, og det måtte ble ofte drøftet mann og m gjeringskonferanse 30. juli

Innskutt 1969:

Koht sier i sin l første av disse møt skriv (s. 100 i «N frå Regjeringa i d sonalet» i departe

Nei, her er det har fullstendig ret sak er fullstendig grunner å ta inn c som opptegnelse

På møtet 6. august ble s og bitre ord, og kravet om tet ble gjentatt i skarpe or medlemmer. Koht hevdet .

Heinrich